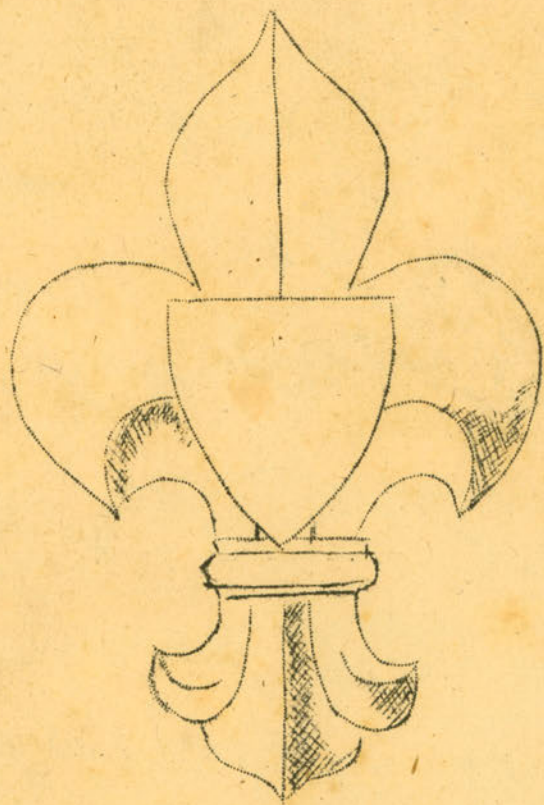

SCOUT

GLASILO I. SLOVANSKEGA SKAVTSKEGA STEGA.

2

PAPEŽ GOVORIL ITALIJANSKIM KATOLIŠKIM SKAVTOM.

(Cath. Herald 20. sept. 1946.)

Na narodnem taborenju italijanskih katoliških skavtov, ki se je začelo 7. sept., je govoril sv. oče 4.000 italijanskim skavtom:

Pozdravljamo vas, dragi sinovi, kot nosilec miru, ki žele izravnnavati pot medsebojnemu sporazumevanju, dobremu sosedstvu in slogi duš.

Zakaj se je skavtstvo tako hitro razširilo po svetu? Zdi se, da so zlasti trije razlogi pripomogli k temu.

Skavtstvo odkriva in mladini razvija vse, kar je naravno dobrega, plemenitega in zdravega: preprostost življenja, ljubezen do narave, ljubezen do domovine, čut časti, samodisciplino, pokorščino, posvetitev službi drugim v smislu bratstva in viteštva.

Skavtstvo ima cilj, prinesiti red in pravico v človeško življenje. Ljubezen do narave da, toda daleč od fanatičnega in nezdravega sentimentalizma. Tako postavljajo vaše zabave in igre vsakemu posameznemu skavtu posebne dolžnosti in odgovornost in so le dopolnitev stroge in prostovoljne delavnosti v šoli, uradu ali pri delu. Vaše taborenje je le nagrada za letovresnega in marljivega dela.

Skavtstvo daje božjemu češčenje in božji službi tisto odlično mesto, ki ga v človeškem življenju mora imeti. To napravi, da da fantje v vseh predmetih, zapovedih, krepostih in vseh lepih stvareh vidijo njihovo pravo vrednost, njihov pravi sijaj v luči božjega sonca.

Iskati, najti, okušati, častiti Boga v vseh njegovih delih, gledati stvarstvo v luči, ki ga razsvetljuje, to naj bo vaše skavtsko življenje.

Toda tudi naplemenitejši med vami ne more biti vedno pravični in dobri do drugih, brez pomoči božje milosti. Težko se je brez njene pomoči obdržati čist v kalnih valovih in zapeljevanju. Toda Bog daje milost vsakomur, ki ga prosi.

Skavtsko geslo. Vaša organizacija ima za svoje geslo: "Bodi pripravljen!" to hoče povedati: "Bodi vedno pripravljen storiti svojo dolžnost." Želeli bi dati tem besedam širši in globlji pomen: bodi vsak trenotek pripravljen, izpolnjevati božjo voljo in njegove zapovedi.

Bodi predvsem pripravljen za trenotek, za katerega je samo Bog, ko te bo Gospod poklical, da daš obračun o svojih talentih, to se pravi, o obojem: nadnaravnih darovih in milosti, pa tudi o vseh duševnih in telesnih darovih, s katerimi te je obdaril, da bi jih uporabljal v njegovo slavo.

Toda iz tega sledi, da morate ohraniti plamen vaše vere in ogenj vaše ljubezni živ, če hočete kot katoliški skavti ostati vedno zvesti svojim vzorom sredi toliko zmot, ki danes zatemnjujejo in zavajajo duše in srca.

Plamen vaše vere naj gori vedno svetlo in sijajno. To, ljubi sinovi, je začetek, namen in skrivnost pravega življenja. Če se boste oblikovali v tem duhu, boste postali možje, na katere bo vaša Cerkev in vaša domovina mogla varno zidati.

SKAVTSTVO - bodoče mladinsko gibanje.

Danes je 5 milijonov skavtov in 3 milijone skavtinj. Skavtstvo je ustanovil Baden - Powell leta 1908., ko so moške in ženske drugih dežel videli v Angliji, so začeli skavtstvo organizirati tudi pri sebi doma. Tako se je najprej razvilo skavtstvo razen v Angliji in dominijonih v Čilu in južni Ameriki. Takrat se je zazdelo, da se bo skavtstvo v vseh deželah tako močno razširilo, toda pojavilo se je mnogo ovir. N.pr. v Nemčiji se ni nikdar razvilo skavtsko gibanje po načelih resničnega skavtstva. V Rusiji je gibanje zelo lepo napredovalo do leta 1917.; nekaj let potem se je še naprej razvijalo, toda leta 1922. je bilo zadušeno, ker je vlada podpirala svojo organizacijo pionirjev. V Grčiji je bila zdrava skavtska organizacija pod Metaxovo vlado ukinjena. Toda zdaj se je s pomočjo angleških skavtskih učiteljev spet dvignila. Načrt za oživitvev skavtske ideje v Grčiji je napravil neki grški izgnanec med vojno.

Mnogo obojetajoč je bil letos jamboree v Italiji. Zbralo se je veliko število skavtov iz vse Italije v Rimu. Sprejeti so bili pri sv. očetu, ki jih je pozval, naj nadaljujejo, a tudi ne pozabijo, da so katoliški skavti. Pretekla leta italijanski skavti zaradi fašistične organizacije Ballile niso bili dovoljeni. Pričakovati je bilo, da bo skavtska misel v teku teh 20 let popolnoma zamrla, kljub temu ni popolnoma izginila.

Najprej je zopet vzknila v Siciliji, kjer je na dan sv. Jurija 1944 kardinal Lanitranò v palermški katedrali zopet po 18 letih razvil skavtsko zastavo. Z osvobojenjem vse Italije se je skavtstvo še bolj razširilo in to v vseh delih Italije. Tako so italijanski skavti oddali tudi v Rimu na dan sv. Jurija 1944. preko vatikanske radijske postaje naslednje sporočilo:

"Italijanski katoliški skavti na novo zaživeli, združeni v 890 četah na dan sv. Jurija pošiljamo vsem bratom skavtom na svetu najlepše pozdrave. Iz Rima, mesta mučnikov in junakov, vam oznanjamo mir, ki ga sv. oče stalno ponavlja in povdarja. Združeni skavti vseh narodov, v službi miru, resnice in napredka upamo na božjo pomoč."

Upamo, da bomo mi skavti lahko kmalu spet obiskali Rim in se srečali tudi z italijanskimi tovariši.

Italijansko skavtstvo so za časa nemške okupacije poskušali zatreti. Lastnina je bila zaplenjena in izročena Hitlerjugend, toda to skavtizma ni moglo zaustaviti. Poleg drugega ni bilo dovoljeno nositi skavtskih uniform in sestanki so bili prepovedani. Toda kljub temu so se skavti shajali tajno in na skritem tudi taborili. V Alzaciji n.pr. se je držala ena četa stalno skupaj in je tudi v gozdovih taborila. S seboj so vzeli zastavo, ki je bila sestavljena iz 3 delov, katero so v nevarnosti lahko skrili po žepih. Eni so pomagali upornikom v dovozu hrane, drugi pa so razširjali novice BBC in pri tem je njihova izkušnost zelo mnogo pomagala. Vedno so pa upali, da bo skavtstvo nekoč zopet zaživel in to njihovo upanje je zdaj v velikem obsegu izpolnjeno. Sicer se ne more še nič gotovega reči, toda znaki kažejo, da bo članstvo tako številno kot v Franciji, Nizozemskem, Belgiji, Norveškem in Danskem. Zdaj vsi radovedno pričakujemo jamboree, ki bo drugo leto v Franciji. Zadnji je bil na Nizozemskem leta 1937, kjer se je zadnjič pozdravilo z BI-PI. Tu je bilo zadnja leta brez tega, toda mi upamo, da bo gibanje iz 6 letnega zatiranja in stisk izšlo zaradi svoje dobre ideje še trdnejše kot le kdaj v zgodovini svobodnih dežel.

SKAVTOVA DOLŽNOST. (Duhovni vodja Lavrič).

Namestniki Kristusovi pošiljajo v zadnjih 10 letih zaskrbljene pozive svojim vernikom, naj se prebude iz spanja, kajti Cerkev v njih deželah je v nevarnosti. Brezboštvo si hoče osvojiti ves svet. To brezboštvo je napadalno in uporablja vse iznajdbe moderne tehnike in psihologije v svoji borbi proti Bogu. Svoje bojovníke vzgaja v najzagrizenejše in dosledne zastopnike, ki so pripravljeni za svoje brezbožne ideje žrtvovati tudi svoje največje dobrine, pripravljeni so darovati tudi svoje življenje. "Krščanstvo od svojega početka še ni bilo v toliki nevarnosti, kakor je dandanes," je dejal Pij XII. v enem izmed zadnjih nagovorov katoliški mladini.

Skavti! Tudi mi smo katoličani. Tudi nas mora skrbeti bodočnost naše Cerkve. Tudi za nas velja poziv najvišjega Pastirja k obrambi, tudi mi bomo morali stopiti v boj proti organiziranemu, napadalnemu brezboštvu. Obljuba, ki smo jo naredili, zahteva od nas, da se priključimo vrstam Kristusovih borcev proti borcem hudičevim. Ker smo mladina in je bodočnost v naših rokah, je naša obveznost tem večja.

Toda mi smo slabotni, smo mladi, kako naj se pripravimo za boj, saj se bomo morali bojevati s silami duha. Prva stvar je, da se bomo zavedli resnoski časov. Resni časi zahtevajo resnih, značajnih ljudi. Doslednost in gorečnost nasprotnikova nam mora biti opozorilo, da moramo biti mi še doslednejši, še značajnejši, še gorečnejši. Polovičarstvo med nami ne sme imeti mesta. Skavt - polovičar je največji nesmisel, strašilo za vrabce, nikakor pa ne fant 20. stoletja.

Druko. Mladost je priprava na življenje. Kar se Janezek nauči, to Janez zna, pravi naš pregovor. Zato sem moramo sedaj pripraviti, da bomo enkrat močje na mestu, ki bodo v zasebnem kakor tudi v javnem življenju priznavali, da so katoličani. Cerkev želi od nas, da smo ponosni, čisti, veseli in osvajaľni.

Ponosni. - Ponosni zato, ker smo ljudje. Bog nas je obdaril z razumom, dal nam je svobodno voljo, ki jo on sam tako spoštuje, da nam je ne vzame tudi takrat, kadar to zmožnost zlorabimo in se z njo odločimo za greh. Razum in svobodna volja, ki jo brezboštvo taji, nas dvigata visoko nad vse drugo stvarstvo. Toda še ponosnejši smo lahko, ker smo kristjani. Naš brat je Kristus, neskončni Bog; božji otroci smo. Po milosti, ki smo jo prejeli pri sv. krstu, prebiva v nas Bog kakor v svojem svetišču. To je stvarnost, ki mora biti vir našega veselja in ponosa. Pred Bogom smo vsi enaki, Bog ne ceni bogatina prav nič bolj kakor preprostega berača. Pred Bogom velja več le tisti, ki je bolj zvest božji postavi. V nebesih bo le ta zvestoba merilo plačila. V nebesih ne bodo škofovska oblačila dajala prav nobene pravice do večje časti, tam bo odločala le velikodušnost v službi božji. Zato smo res lahko ponosni, ker smo kristjani.

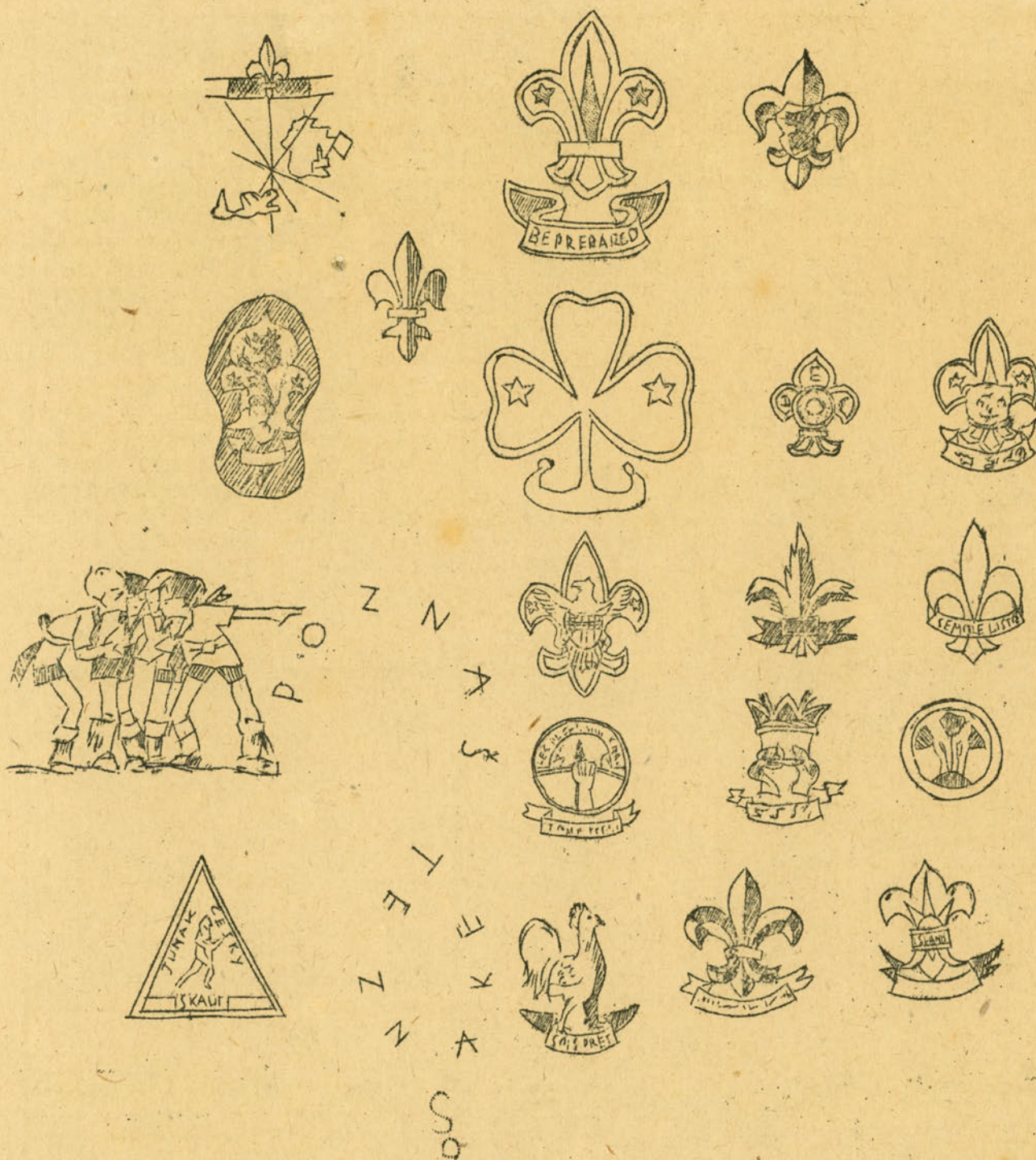
Cisti. - Današnji svet, lahko rečemo, te kreposti skoraj ne pozna. Koplje se v mlakužah greha. Tudi mladina je v veliki meri krenila po tej poti. Zlasti se tu odlikuje ona mladina, ki je stopila v vrste brezboštva. Vidite mladega stadiatega fanta; moč mu lahko berete z obraza, z njegovih sinjih mišic. Toda če bi pogledali v notranjost njegove duše, pa bi videli, da je vsa umazana od strašnih padcev, da je vsa slabotna. Nitinajmanjše skušnjave ne more premagati, takoj podleže, kakor bi bil brez volje. Skavt pa mora biti nasprotno mož volje, mož, ki se zna premagati, ki zna odreči svojemu telesu vse, kar bi bilo v nasprotju z bož-

jimi zapovedni. Ne kaže se prava močatost - to hrepenenje vsakega mladega človeka v smolki, ki jo morda drži mladeč v roki, temveč močat je tisti, ki more sebe premagati. Skavt, ki se zna obvladati tudi tu, kjer človeški nagon najmočnejše deluje, to je pravi skavt. Zato je za skavta čistost sama po sebi umevna. Skavt je do deklet viteški, jih ne sme zaničevati, temveč spoštovati, saj tudi v njih prebiva Bog in so pravvsled tega vredne skavtovega spoštovanja.

Veseli. - Skavt mora biti vesel. Iz njega izžareva tisto sveto veselje, ki zmagovalno gospoduje nad vseni mladostnimi težavami. Izvir tega veselja pa je božja navzočnost v skavtu. Že sv. Pavel je zapisal: "Če je Bog z nami, kdo je proti nam." Zato je skavt v svesti si božje navzočnosti, pogumen in vesel, tudi ob največjih težavah. Kako tudi ne bi bili veseli, saj kličemo: Oče naš, kateri si v nebesih... Če tej očetovski ljubezni v Boga res zaupamo in če se zavečamo, da je ta ljubezen večja kakor ljubezen najboljšega zemskega očeta ter da je ta ljubezen vsemogočna, kako nas more preizkušnja še potlačiti, streti. Saj nam ni treba drugega, kakor da se ozremo na križ, na katerem visi Kristus in bomo takoj razumeli, da se moramo v stiskah tudi mi kakor on, prepustiti ljubezni našega Očeta, ki je v nebesih. Spomnili se bomo tudi takoj, da sledi temi velikemu petku zarja velikonočnega jutra. Zato skavt kristjan, žalosti ne pozna.

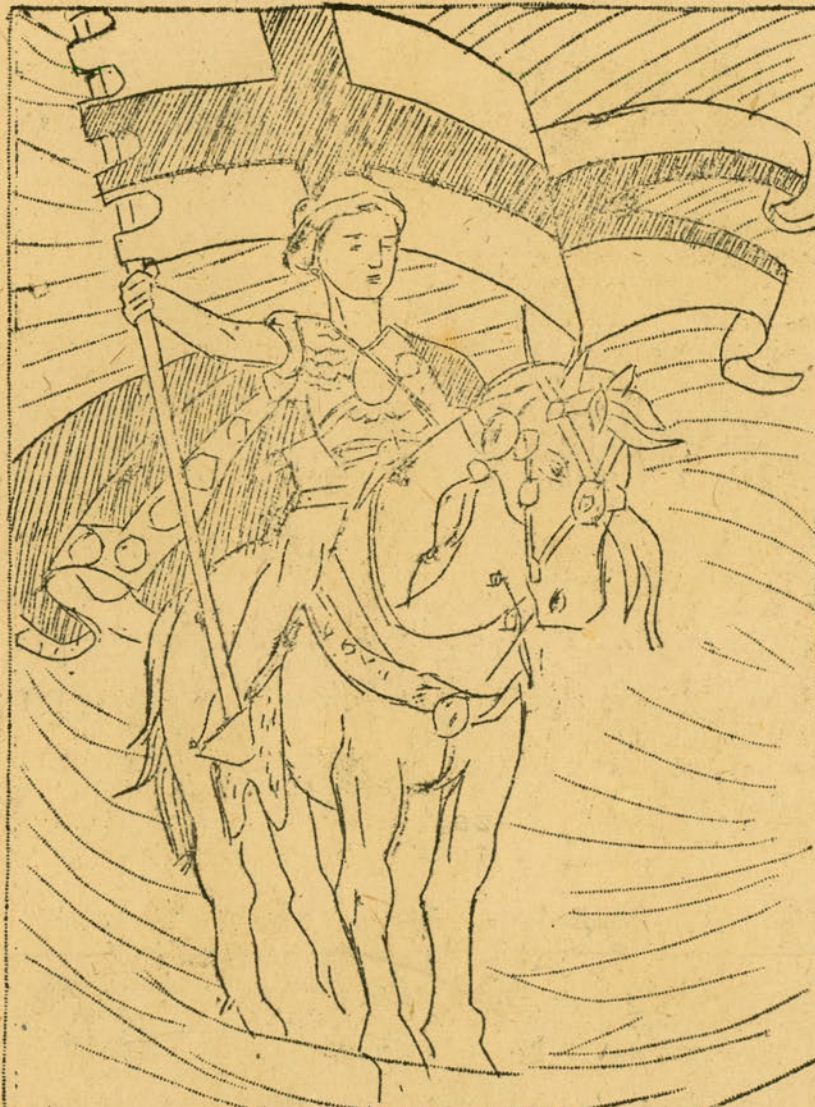
Osvajalni. - Skavt mora biti osvajalen po svoji neutrudni dobroti. Prvi kristjani so se tako ljubili med seboj, da so se pogani čudili in govorili: Glejte, kako se ljubijo med seboj. Prav to je bil za mnoge pogane nagib, da so se sami oklenili krščanstva. To je bila osvajalna ljubezen prvih kristjanov. Krščanstvo je danes še prav tako, kakršno je bilo v prvih stoletjih. Zato moramo tudi mi biti taki kakor so bili prvi kristjani. Tudi mi moramo osvajati s svojo dejavno ljubeznijo. Osvajati moramo najprej med seboj. Pridobiti za lepe ideale organizacije tudi one, ki so sedaj sicer v organizacijo vpisani, pa v njej le životarijo. Ljubimo tudi vse druge, saj nas k temu zavezuje naš zakonik. Naj vsak, ki nas sreča, iz naših del spozna, da je skavtizem dobra organizacija, ki mladce vzgaja, ne kviri. Naj bo naša osvajalnost v doslednem izvrševanju zakonika. Če se bomo približali tem lastnostim, ki smo jih našteali, bomo gotovo storili svojo dolžnost. Cerkvi, ki se v Evropi bojuje na življenje in smrt, bomo v njenem boju na ta način najlepše pomagali. S tem pa bo storil vsak skavt tudi svojo dolžnost. Mladost je doba priprave. Z vzgojo v značajne člane človeške družbe bomo dosegli tudi cilje, ki ga nam stavljata Cerkev in skavtizem.

Od leve proti desni:

1. vrsta: avstralski, angleški ustanovni, češki, francoski katoliški v Kanadi.
2. vrsta: belgijski, švicarski, mednarodni znak skavtinja, brazilski, burmanski.
3. vrsta: ameriški, iraški, italijanski.
4. vrsta: francoski, perzijski, egiptski.
5. vrsta: češki "junak", francoski evangelski, švedski, islandski.

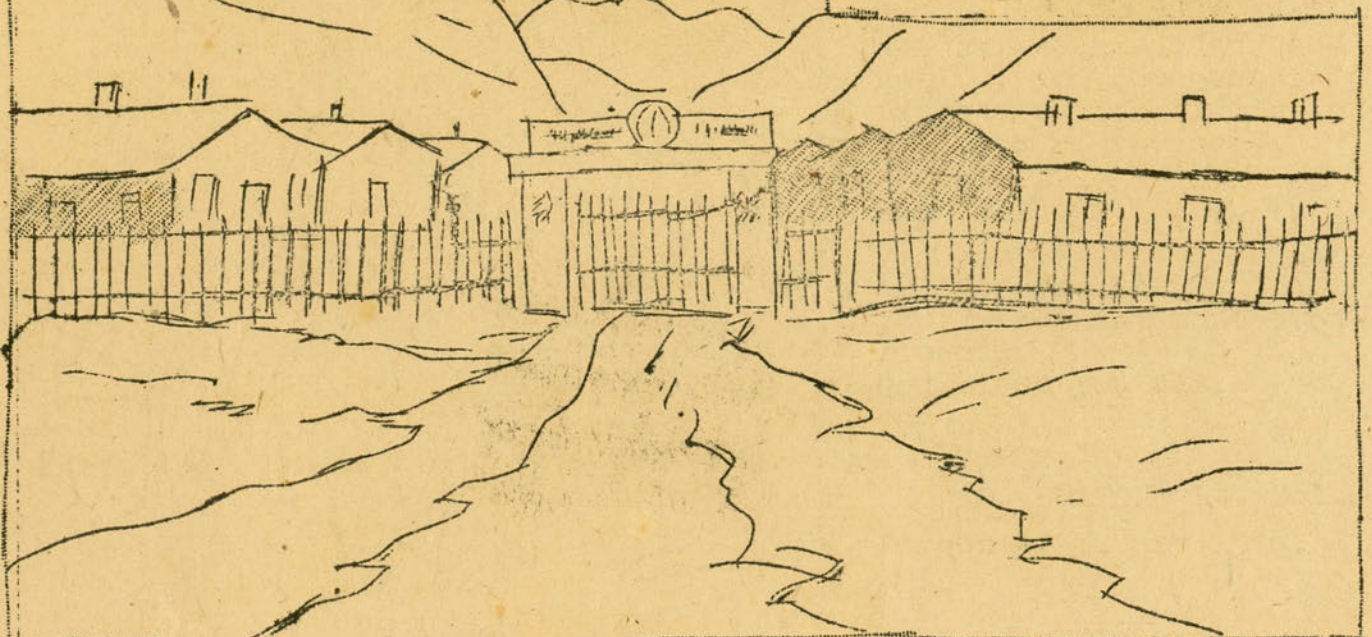

TO THE BOY SCOUTS, 1st &
2nd SLAVONIC TROOPS
PEGGEZ CAMP.

It is with a heavy heart
that i say farewell to
you today. By your eye-
etional keenness and de-
votion, you have inspired
the admiration of all inn-
abitants of the camp.

I ask of you, only one
more thinb, that is, that
you continue to work as
always, and ensure that
your scout movement flou-
rishes.
God bless you all.

G. BEATON Lt. Col.
Peggez - 23. may 1946.

Z V E S T O B A I N D O L Ž N O S T .

Čut dolžnosti je duševni pogon, ki nas neprenehoma priganja, da ostanemo zvesti dolžnosti in se ognemo vsega, kar jim nasprotuje. To je moralni občutek zadovoljstva, da skrbimo za izpolnitev onega, kar nam je bilo zaupano ali ukazano.

Ce čut dolžnosti tako človeško razumemo in pojmujeemo, ga imenujemo zvestobo do dolžnosti.

Zvestoba do dolžnosti povzroča, da je človeku vsaka njegova dolžnost ljuba in važna; ta ga priganja, da izpolni on, ki je zavedno božje bitje, vsako svojo dolžnost z isto marljivostjo; krepí ga, da tudi najmanjše in najneznatnejše naloge izpolni tako zvesto in temeljito kot največje. V pravi zvestobi do dolžnosti ni nikakršne slabosti ali malodušnosti. Ta nas uči, kako krepimo sebe in druge in kako se navdušimo za kako stvar.

Zvestoba do dolžnosti je tudi to, da se ogiblremo krivičnih dejanj in ne delamo tega, kar ni dovoljeno. Uči nas tudi, naj bomo potrpežljivi, vstrajni in zaupljivi v trenutnem neuspehu. V vsakem položaju in ob vsaki priložnosti moramo hitro spoznati svoje dolžnosti in jih takoj začetí izpolnjevati ter ne nehati vse dotlej, dokler se ne prepričamo, da je opravljeno vse, kar je bilo potrebno.

Izpolnitev dolžnosti je najvišje božansko stremljenje, ki ne stremi za zunanjimi znamenji in priznanji, niti za častjo in dostojanstvom. Kdor to dvoje dobi, je zadovoljen, ker ve, da je zaslužil zvestobo do dolžnosti; ako pa ne dobi ničesar, pa vendar le ne omaga, če tudi dobe drugi, ki tega niso zaslužili, ker ima občutje zavesti, da je svojo dolžnost izpolnil, to pa mu daje mir in zadovoljnost.

V zvezi z zvestobo do dolžnosti je pri ljudeh še druga lepa lastnost, njena sestra, to je vestnost. Ta se razlikuje od zvestobe v tem, da ima svoj sedež v razumu, med tem, ko temelji zvestoba v srcu. Vse, kar ustvarja zvestoba do dolžnosti, je oživiljeno s toploto občutja, dela vestnosti sta pa prosvetna in duhovna.

Od zvestega in vestnega izpolnjevanja dolžnosti zavisita uspeh in obstoj naše lepe mednarodne skavtske organizacije, zato se moramo učiti in vaditi, da vedno in povsod popolnoma, zvesto in vestno izpolnjujemo vse svoje dolžnosti.

T.K.

N A T A B O R E N J E .

Se luna sneje, dan še ni prižgal se,
iz koč pa tiho temne sence gredo,
nihče ne upa reči le besedo
in motit speče, vsak zaprt je vase.

Ghej polje.! Zbirališče sredi jase,
vožnik tam pravkar stopil je v njih sredo.
Povelje da. Pomakne vrsta se do
križa se, se vspne, šotore sabo nese.

Počasi kača črna skozi gozd se vije,
veselje in nestrpnost le jih kvišku tira.
Ob zori tabar kakor cvetka iz tal vzklije.

Ko zgodnje sonce šotore obsije,
ob ognju mladi skavti že stojijo
vzraynani. K Bogu se molitev vije.

Sorlič.

I Z M O J E G A D N E V N I K A .

Včeraj ob dveh popoldne smo morali zapustiti dom...
Mati je vzela blagoslovljeno vodo in pokrižala vsakega posebej s
tresočimi rokami in solznimi očmi. Njena mehka duša je videla v
duhu vse vesele in žalostne ure, ki jih je preživela na tem kra-
ju, kjer je tekla zibelka njenih otrok. Prižgala je oljenko in jo
postavila pred podobo Marije Pomagaj, snela je razpelo, ki je že
dvajset let viselo v kotu, ga poljubila in ga skrbno podala očetu.
Nato je šla z nami proti Kalvariji...

.....

Noč.... Vsa narava počiva in spi, vse je temno, le luna
prileze zdaj pa zdaj izza oblakov in osvetli sprevod.... Dolga vr-
sta beguncev se pomika po cesti. Enakomerno udarjajo kopita ob cestni
tlak in včasih se začuje redki voznikov glas. Vse je trudno....
Mali otročiči spijo na vozovih med kupi nahrbtnikov in čul. Ob
kraju ceste stopa trudna žena z detetom v naročju in joče...
Z doma mora! Toda kam? Gotovo v tujino. O, ona ve, kaj je tujina,
kako trdi in tuji so pogledi tujcev in kako mrzla so tuja srca.
Ona ve, kako grenak je njen kruh. Zato joče. Misli na svoje ne-
bogljeno dete, ki ne bo moglo okušati toplote in sladkosti radne
hiše.

Ozre se proti nebu. Črn oblak zakrije luno. Tam na ob-
zorju pa se utrne zvezda.... Črn oblak se razteza vse do obzorja,
se niža in zagrne v črn mrak vso domovino in še pot v tujino.

NE TAKO !

Izvidniki so se pomirili. Govorili so le še o okolici in obsejali taborišče, v katerem so bili. Pozabili so že pogozdno igro, ki jih je razveseljevala vse popoldne.

Najbolj jim je bil napoti prostor s taboriščnimi avtomobili. Pa ne toliko prostor, pač pa bolj že prej omenjena prevozna sredstva.

Po široki položni cesti je pripeljala zgubana starka obložene sani. Bile so okorne, kakor so bile okorne roke, ki so jih vodile. Peljala je drva, Sicer jih ni bilo veliko, a zanjo so morda zadostovala za dolgo.

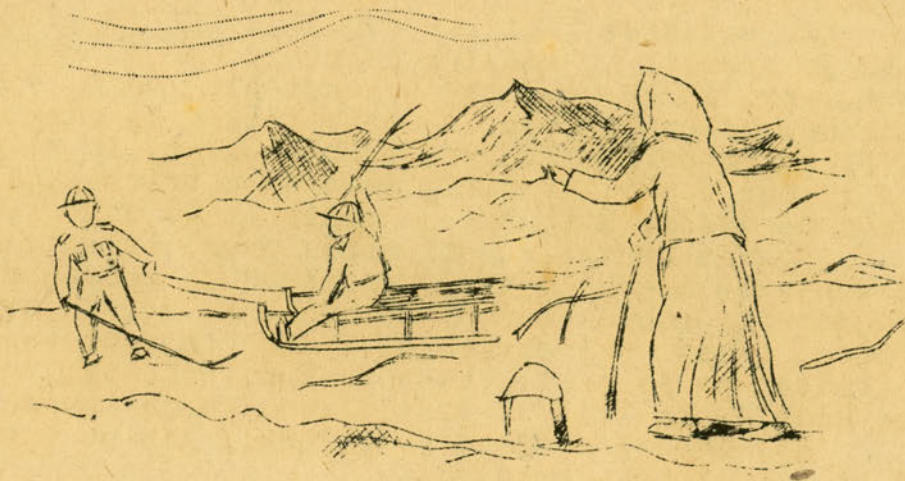
Izvidniki so jo zagledali in jo opazovali. Ko se je s trudnimi, opotekajočimi koraki približala njihovi gruči, so bližnji priskočili, ji vzeli vrv iz rok in sami začeli vleči sani.

Cesta se je še bolj nagnila. Najprejdrnejši so se že vsedli na sani in se s vpitjem in kričanjem peljali po bregu navzdol. Starkin blede obraz je porumenel in posinел. Od mraza onemoglo telo ji je zastalo in le eno samo, nerazumljivo besedo - morda vzdih je izvila iz sebe. Pa vendar je bilo razumeti, da si ji je obudila misel na ves trud in težave, s katerimi si je priborila butaro plesnive suhljadi.

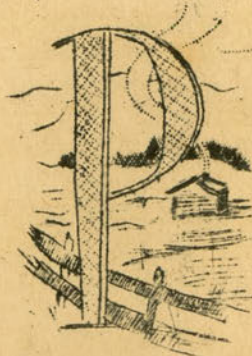
Izvidniki, skavti, ki hočejo biti viteški in pomagati vsem, pa so izgubljali vejo za vejo, korenino za korenino. Kajti našli so si zabavo. In to jim je bilo vse. Kaj je trud, kaj težave, oni se sankajo!

Nemo sem zrl v starko, v izgubljeno kurjavo. in v podivjane soscavte. Tudi meni se je vzbudila le ena misel; misel, ki je bridka po enem letu stezosledstva: daleč smo še od pravih, resničnih skavtov.

Kozorog.

K R J A V E L J

oznate Krjavlja? Ne? E, skavt Krjavelj ni bil, to vam takoj povem. Poslušajte samo, kako si je ta mož postavljaj hišo. Naj vam pripoveduje rajši Jurčič, zna bolje kot jaz.

"Ko se je bil ta mož za trdno namenil, da si napravi stanovanje, ni najprvo sedel in mislil, kak ortež bi si naredil, po katerem bi potlej skladal, temveč ugozdil je v zemljo štiri stebre pokončnike, prevezal te z vprečnjaki, utvoril na vsakem koncu brano in vrhu vsega obesil sleme. Vse to je delal, da bi vedel, kaj bo iz tega postalo; ali hlev ali hiša, ali oboje. Kakor vsak, ki dela dom, je želel Krjavelj, da bi hitro izdelal, pa hotel je tudi, da bi bilo dobro. Za lepoto mu še ni bilo toliko, več za gorkoto. Začel je med tramovi pokončnjaki zidati, ali bolj prav, prostor zadelavati. Pa dasi se je ilovnati zid precej hitro vzdigoval od tal, se mu je vendar vse to zdelo dolgočasno, zato je naložil v zid panjev, goli, okornih skal in vsega. Zato še zdaj, ko Krjavlja več ni, niso stene gladke. Stena je bila sicer le ena, pa mnogovrstna, zakaj Krjavelj je pokril nekoliko s slamo, nekoliko z mahom, nekoliko z deskami ali s pazdirjem, po vrhu pa je imel naloženo kamenja in stara kolesna platišča, da mu sapa ne bi trgala strehe. Ker Krjavelj ni bil v zemljo postavil nobene kamenite vloge, se je bila njegova hiša pobesila tako na zapadno stran sveta, da je človek stopivši skozi duri malo mislil, ali si je tu življenje v svesti ali ne."

Čisto neskavtsko! Vi bi to gotovo čisto drugače naredili, kajne?

Bil je pa Krjavelj drugačne vrste junak. Ne bom vam ga opisoval, saj ga vsi poznate iz Jurčičevega Desetega brata. Le na to vas spomnim, da je bil čez 60 let star, srednje velikosti, pa precej životen. Lica zabuhlega, čela nazaj visečega in polškiljavega pogleda. In njegove hlače tudi poznate: segale so mu do kolena, golenice njegovih škornjev mu pa niso segale do kolen, zato je bilo tam seveda ped gole kože. Suknjo je nosil vojaško.

Da, vojaško! Kajti Krjavelj je bil svoje dni pomorski vojak in je stražil na ladji o polnoči. Kar je reklo v jamboru: vrr, vrr, vrr, in je po morju pricapljal: comp, comp: kar vidi rdeče hlače, zeleno kapico, kosmate tačice in parklje. Jojmene, hudič! Pleza po barki navzgor: škreb, škreb, in se postavi s Krjavljem iz oči v oči. Krjavelj zamahne z bridko sabljo in preseka hudiča na dvoje. Štrbunk, je reklo in še enkrat: štr-bunk!

Seveda zraven ni bil nihče drugi in zato marsikdo Krjavlju ne verjame. Ampak Krjavelj pripoveduje zgodbo o Obrščakovi krčmi, kadarkoli nanese beseda na hudirja. Da, Krjavelj, junak gostilniškega omizja pri Obrščaku! Vselej in vsak večer pripoveduje to zgodbo, pa še tisto, kako je kozo ozdravil, da ni več v pšenico hodila, in kako je štatljivemu konju navado odpravil.

Ej, lepe zgodbe! Le Krjavelj jih je mogel praviti. Kar naprej bi jih človek poslušal!

C M O K I .

"Hm", si boste mislili, ko boste brali ta naslov. Ali spada to v Skavza? Ali res nima drugega, kot da opisuje jedi? Misli nanje...

Meni pa je vseeno, kaj si mislite. Zgodbo bom povedal, pa pika.

Zgodilo se je na taborenju ob Triskaškem jezeru.

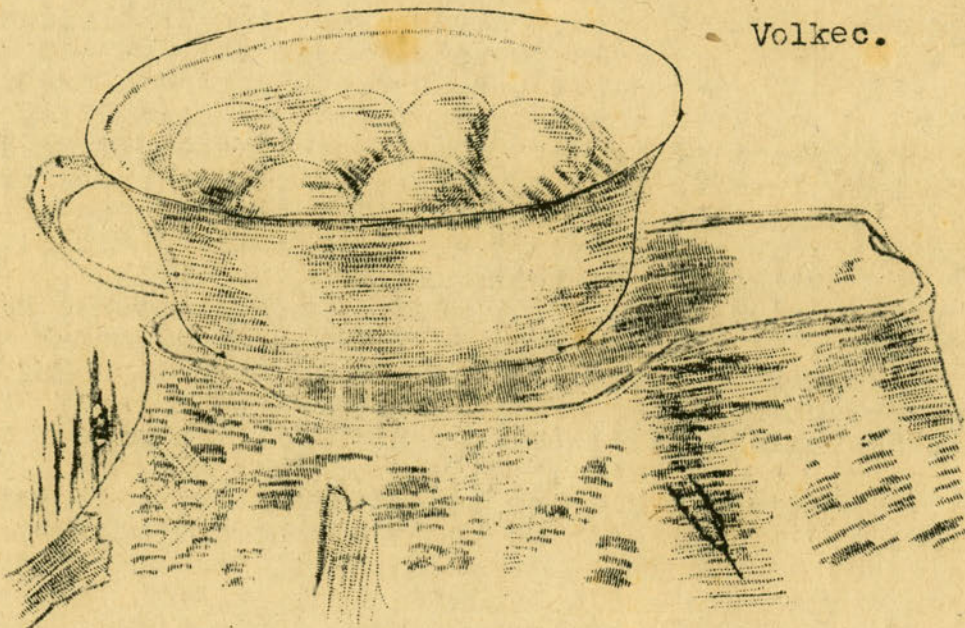
Nedelja je bila. Rezek pisk nas je zbudil iz sladkega spanja in kmalu nato smo se vsi zaspani hiteli univati. Unival sem se ravno poleg kuharja. Ta pa ne vem, kaj mu je bilo - je bil tako zamišljen, da ni vedel, kaj prav za prav dela. Najprej se je obrisal z brisačo, nato pa umil in tekel moker v šotor. Nekaj časa sem si belil glavo, češ, le zakaj je bil kuhar raztresen, vendar uganiti nisem mogel. Čez čas sem pozabil na to.

Slučajno sem šel okoli desete ure mimo kuhinje in tam se mi je nudil tale prizor. Kuhar in njegovi pomočniki so od nekod privlekli veliko mizo, na kateri so z vso močjo ugnetal testo, da se je moka prašila na vse strani. Delo je moralo biti res težko, ker so se vsi trije močno znojili. Pri tem pa so se držali tako smešno, da sem se jih moral od srca nasmejati. Pa mi pade v glavo jutranji dogodek. Takoj mi je bilo vse jasno. Reveži so premišljevali, kaj naj skuhamo.

Po dolgem ugnetanju in mrcvarjenju testa sem naposled le videl, da nameravajo skuhati za kosilo cmoke. Ta vest se je hitro raznesla po taboru. Vse je drlo h kuhinji, da si jih ogleda. Število cmokov pa je rastlo. Vedno več jih je bilo. Miza je postala kmalu premajhna, zakaj njih število je preseglo tristo. Polagati so jih morali na škatle in lepenko okoli mize.

Opoldne pa, ko so cmoki bili kuhani in jih je vsak dobil lepo število, ni bilo hvale ne konca ne kraja. Kuharju so usta lezla kar sama na smeh, ko je videl druge, kako se bašejo s cmoki, ki so mu predpoldne dali toliko dela in skrbi.

In ko je bilo vse končano, je šel k vodi in se umil. Pa brez zmede: najprej se je umil in šele potem obrisal.

Volkec.

ZALAZOVANJE

Stara navada je, da taborečim skavtom krađejo ponoči zastave. Pa jih še mi! Smo sklenili. Seveda smo si taborišče ob vodi že podnevi dobro ogledali in si napravili majhen črtež. Zvečer, ko je legel mrak, smo se odpravili trije. Kar se nekdo spomni in pravi "Kaj pa, če bo deževalo? Za Babo se zbirajo oblaki. "I kaj neki," sva mu odgovorila, "mi nismo skavti, samo ob suhem vremenu. Pa smo kljub temu vzeli vsak po eno šotorsko krilo in odšli...

Bilo je že temno in za ostrimi vrhovi Dolomitov se je močno bliskalo. Po velikan-skem ovinku smo prišli do razvalin starega rimskega mesta. Zapazili smo taborni ogenj, ki se je svetil med grmovjem. Previdno smo prečkali cesto in rinili po travnikih naprej. Čim bolj smo se bližali sovražnemu ozemlju, tem bolj previdni smo bili. Med nami in med taborom se je vil majhen nasip, preko katerega smo morali. Pred nasipom smo se v jarku še poslednje dogovorili in odrinili vsak na svojo stran v trdnem prepričanju, da smo čisto sami. Od tabora ni bilo čuti glasu razen prasketanja ognja.

Pomikal sem se vzdolž nasipa, pokukal tu in tam čez njega in ugotovil, da sām še dovolj daleč na spodnjem kraju. Hitro se premaknem čez in sedem v grmičevje. Kar se po-makneta z nasipa še dve senci v grmovje on-stran. "Ali je straža" sem ugibal, "ali pa sta moja prijatelja?" Senci sta se pa začeli premikati proti ognju. "To ni straža" sem ugotovil, "to sta moja tovariša." Tudi jaz se začnem z večjo naglico približevati masi. Narahlo je začelo deževati. Že sem bil precej naprej, ko se senci obrneta proti meni. Stisnem se v grmovje in čakam. Senci gresta ved-

no hitreje proti meni. Kar preseka zrak rezek žvižg in še eden in še drugi in tretji. Skočim pokonci in v diru nazaj proti nasipu. Spotoma sem skočil v mlakuž in bil ves moker. Na vrhu nasipa sem se spotaknil in padel doli v grmovje in tam obtičal.

Žvižganje je grozno naraslo. Vse križem je piskalo in tudi vpitje se je čulo. Celo glasovi neke trobente so se zaslišali. Bil je pravi in polni alarm. Po kolenih mi je močno srbelo in skelelo od kopriv in trnja. Zadrževal sem sapo in čakal. Ker pa se okrog mene ni nič premaknilo in se je hrup polegel, sem jo ves moker ubral naprej. Tekel sem čez njive in travnike ter skakal po vodi, da mi je v nizkih čevljih grdo čofotalo.

Kar zapazim malo od sebe neko postavo. Ogovorim jo in spoznava se. Bil je eden mojih dveh zaveznikov. Skupaj greva na zbirališče, ki smo ga že prej določili. Tam naju je že čakal tretji, ogrnjen v šotorsko krilo. Tudi midva se podobno našemiva, kajti dež je še dobro lil. Vso pot do doma smo ugibali, koga so pravzaprav zalotili, pa se nismo mogli zediniti.

Doma sem pa moral skozi okno v sobo, kjer je bilo že od znotraj zaprto. Zmetal sem mokro obleko raz seve, pogledal na uro in se ulegel. Ura je kazala že prvo uro po polnoči. Zaspiti pa le nisem mogel, ker so me kolena preveč skelela od ko-prh in trnja.

Drugi dan, ko smo se sešli in pogovorili o minulem dogodku, smo zvedeli, da nismo bili mi edini, ki smo zalezovali tabor. Takoj nam je bilo jasno, da nas niso opazili in da za nas sploh vedeli niso.

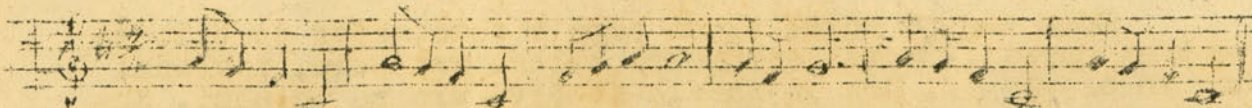
Ceprav nam pustolovščina ni uspela, smo sklenili, da jo ob prvi priliki ponovimo toda takrat moramo uspeti. To je majhen spomin na naše skavtsko življenje v Tirolah.

Zdenko.

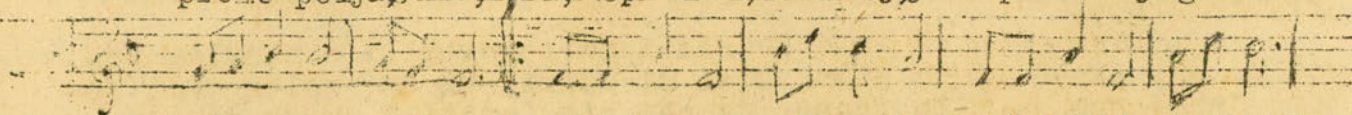
1	2	3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14				
15	16	17	18	19	20			
21	22	23	24	25	26			
27	28	29	30	31	32			
33	34	35	36	37	38			
39	40		41	42	43			
44	45	46	47	48	49			
50	51	52		53	54			
55	56	57	58	59	60			
61	62		63	64			65	

Vodoravno: 1) je (latinsko) 3) stol (špansko) 6) oblika glagola sedeti 10) da (angl.) 12) dvorana (nemško) 14) domača žival 15) žensko ime 17) rosa (nemško) 18) rastlina 19) predlog (lat.) 22) španski člen 23) oblika od zaimka quis (lat.) 25) oblika nem-člena 26) kot 20 navpič.) 27) jaz (ang.) 28) mleko (nem.) 29) grški člen 30) kot 27 (Vedež) 31) podzenlje pri starih Grkih 32) sem (angl.) 33) pamet, razum 35) zapoved (angl.) 38) grška črka 39) voda je včasih ne čista ampak 41) od (lat.) 42) kot 4 (navp.) 43) tisti, ki kaj drugemu na nepošten način kaj vzame 44) nedoločen člen (angl.) 45) Bog v islamski veri 47) ki se je rešil pri vesoljnem potopu 48) oblika glagola, če koga stisneš za vrat 50) na (angl.) 52) kar imajo skoraj vse hiše spodaj 53) nikalnica 54) doba 55) puščava v Ameriki (severni) 61) angl. glagol 62) vpraš. zaimek 63) s (hrvaško) 64) skupina (angl.) 65) for exemple skrajšano.

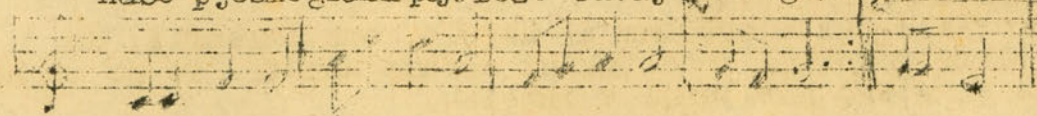
Navpično: 1) oko (angl.) 2) množil. števn. (lat.) 4) ženski člen (ital.) 5) pogorje v sr. Evropi 6) kmalu (angl.) 7) oblika ser (špansko) ali oblika esse (lat.) 8) nato (lat.) 9) predmet, katerega se nekateri zelo boje 11) ena vrsta klobas 12) stol (nem.) 13) oblike gl. andire v ak.-plur. 16) in (lat.) 20) predlog 21) grška črka 24) jaz (it.) 31) žensko ime 32) oče 34) praded 35) enkrat (angl.) 36) opustiti (angl.) 37) žensko ime 40) rastlina 43) oblika gl. tavati 46) del drevesa 49) oblika gl. poznali 50) star (angl.) 51) kazalni zaimek 56) člen (ital.) 57) ne (špan.) 58) oblika gl. lat. esse 59) nemška organizacija med vojno 60) dva ista konsonanta.

preko polja, šume, mora, stopa mladi, hrabri roj, ječi preko svijugora

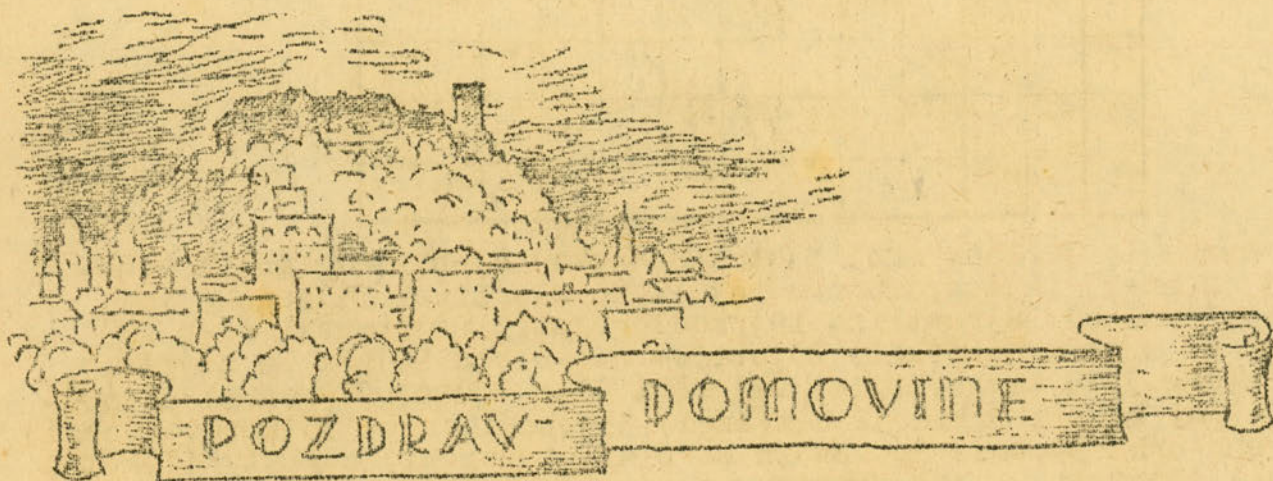

naše pjesme grudi poj. Bože čuvaj našu grudu, križem resi njezin stjeg,

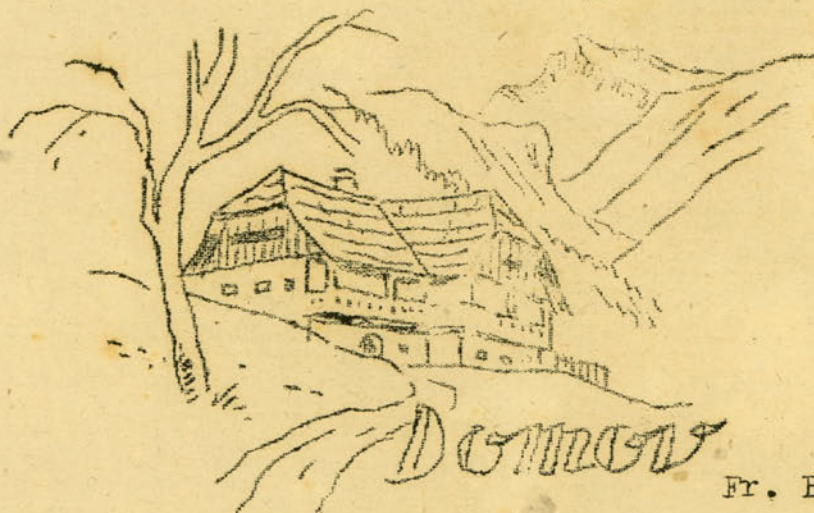
a svi skavti neka budu vjerni sljedbenici njeg! - nici njeg!

Bože čuvaj našu grudu,
križem resi njezin stjeg,
a svi skavti neka budu
vjerne sljedbenici njeg!

Pa se napeti romar v Ljubljano - likje žalost, kaj je plahost? Vesela je pretaklost, še veselejša prihodnjost! Komaj zazveni iz daljave resnobno veseli šenklaški zvon, se oči zasvetijo, se usta nam mehnejo. Utrujenost mine, bridkost je za gorami, korak je lahak in poskočen. Romar stopi v krčmo, si natoči evička - pa: "kaj bi tiisto! Saj je vseeno!"

Vse blagoslove tebi, Ljubljana! Večja in lepša mesta so na svetu, ali vendar niiti enakega na svetu. Pozdravljena, ti kraljica veselja, ti mati vseh sladkosti, ti botrica prešernih ur! Prav na sredi vseh nadlog te je postavila nebeška modrost, luč v temo, zeleno trato v pustinja. Devetkrat obremenjen popotnik pride in te pozdravi: ko se poslavlja, si mu odvzela osmero bremen. Romar se čudi in srce mu poje: obraz do obraza, nikjer bridkosti, nikjer hudih misli; romar gleda: hiša do hiše, smejo se prijazno, nekatere celo mežikajo; romar posluša: beseda do besede, pesem do pesmi, vse so prešerke. Tako romar gleda, posluša in se čudi in njegovo srce je potolaženo... (Ivan Cankar)

Fr. Balantič

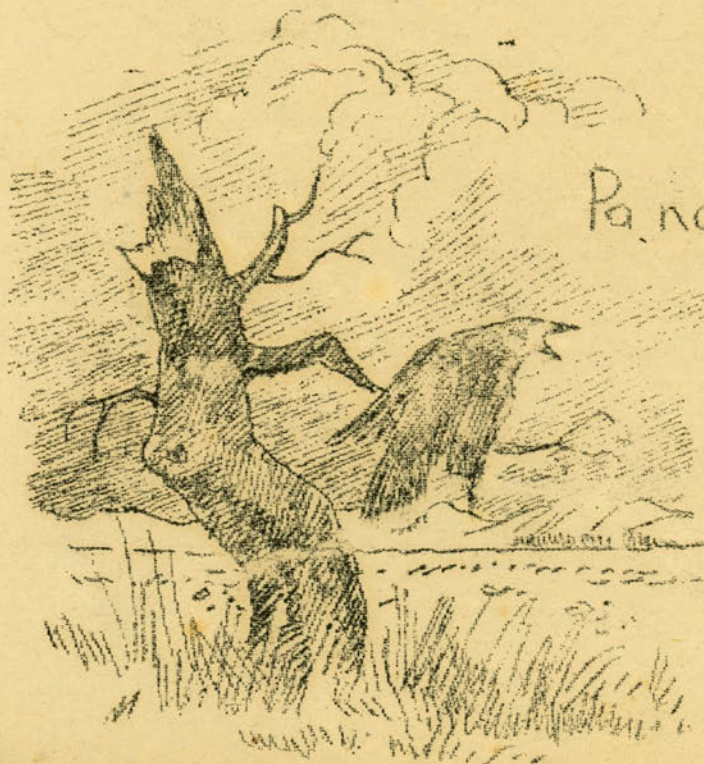
Ah, kmalu bom doma,
da bom prepeval na veseli preji,
ah, kmalu bom doma,
že mošt kipi v uteho moji žeji.

Že čaka mati me
s povzreslom svojih belih, belih las,
da z njimi moj poveže gibki pas,
ne sme čakati me.

Zato bom šel od tod,
ker bolna pesem duše ne nasiti,
nikamor nimam glave položiti,
zato le brž na pot!

Tu sanjal bi zaman
o sinjem kelihi, ki Bog v njem spi,
tu ni neba, le matere oči s
so kakor encijan.

Ah, kmalu bom doma,
da bom prepeval na veseli preji,
ah, kmalu bom doma,
že mošt kipi v uteho moji žeji.

Ra ne pojdem prek poljan

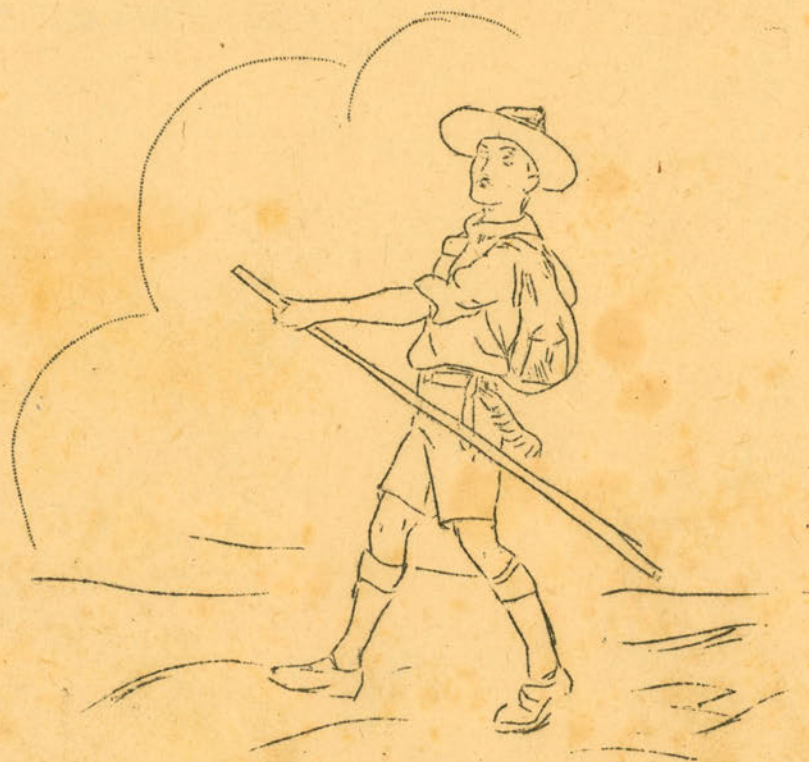
Jos. Murn Aleksandrov.

Ra ne pojdem prek poljan,
je v poljani črni vran,
je v poljani noč in dan.

Jaz bojim se ga močno,
črno vranje je oko,
črna slutnja gre z meno.

Ah, v tujini boдем spal,
vran oči mi izkljuval,
krakať bo, ne šaloval.

FEBRUAR

1947